

Вікторія Шевчук

(15 р., ЗОШ І-ІІІ ст., с. Деревок, Любешівський р-н, Волинська обл.)

Сон

Вечоріло. Сутінки стрімко опускалися на місто. Маленька Уляна сиділа на підвіконні і дивилася у вікно. Надворі – шосте січня, Святвечір. Люди, охоплені передріздвяною метушнею, нагадували дівчинці мурашок. Вони безперервно кудись бігли, намагаючись встигнути завершити свої щоденні клопоти перед величним святом. Схвильовані татусі, поспішаючи додому, несли своїм малютам різдвяні подарунки. На вулиці діти ще догравали у сніжки. Погода, як не дивно, теж не підвела. Розбишака-морозець злодійкувато пощипував дітей за щічки й носики, а легесенькі сніжинки кружляли у веселому танку. Вони сідали на дахи, дерева, ліхтарі, дороги, вкриваючи все навколо білою пухнастою ковдрою. Усюди мерехтіли різнобарвні вогники, надаючи похмурому місту хоча б якогось святкового настрою.

Спостерігаючи за таким простим щастям мешканців міста, блакитні очі Улянки наповнилися сльозами, адже у неї такого вже ніколи не буде. Її право на щастя нахабно вкрали вже майже рік тому... На плечі дівчинки знову звалюються тяжкі спогади, нестерпна печаль впивається холодними залізними пазурами у дитячу душу. Біль стає нестерпним...

– Улясю, ходімо вечеряти! – гукає з кухні мама.

Цей окрик рятує дівча з полону пам'яті. Повернувшись з глибин своїх думок, вона встає з підвіконня, бере на руки ведмедика Тимка і поспішає на кухню, де на неї вже чекає гаряча святкова вечеря. Запаморочливий аромат щойно приготовленого узвару змішався з запахом маминих парфумів і вже встиг розповсюдитися по всій квартирі. Пахне теплом і родинним затишком. На столі парує в тарілках капустяний борщ, кутя, узвар, апетитно притягують до себе підрум'яненими боками запашні пиріжки. Матуся розставляє прибори. Вона дістала аж чотири тарілки, хоча вечерятимуть лише трое: Улянка, Наталія Вікторівна і Тимко.

– Донечко, ну чому ти так довго? Поквапся, бо ж варенички стигнуть!

– Вибач, матусю, що затрималася. М-м-м, як смачно пахне! Ти знаєш, я страшенно зголоділа!

– Це дуже добре, Улю. Адже я готувала вечерю як зазвичай, а це тепер для нас трьох забагато, – усміхається мама.

Але усмішка виходить якась нещира, підроблена. Раптом вона починає плакати, її плечі здригаються у нервовому риданні. Донька все розуміє, тому мовчки обіймає неньку і садовить на стілець. Ведмедика Тимка приносить на сусідньому стільчику як повноправного члена сім'ї. Помолившись, розпочинають вечерю. Четвертий стілець залишається порожнім, власне, тепер він завжди буде таким, адже господар цього дому вже більше ніколи

на нього не сяде. Єдине, що вони зроблять вперше – залишать після вечері страви і посуд на столі за старовинним українським звичаєм для померлих родичів...

Повечерявши, мама вкладає доню спати. Поряд – вірний охоронець Ульчиних снів, Тимко. Тепер він став її найкращим другом. Татко подарував його донечці, коли вирушав у дорогу і востаннє бачив свою дитину. Іграшка, хоч вже трішки і пошарпана, але дуже гарна. Вона нагадує їй татуся. Та й хіба ж можна його забути? Ні, таке не забудеться! Ведмедик допомагає лікувати душевні рани і легше переживати горе. Особливо, коли вона згадує татка.

Знайомі, друзі, родичі дуже дивувалися, спостерігаючи за тим, як донька якось легко переживає смерть батька. Дехто гадав, що десятирічна дитина ще не може збагнути такої трагедії. О, як вони помилялися! Насправді ж Уляна, втративши найріднішу людину, за секунди подорослішала на роки. Часом в дитячій голівці народжувались такі мудрі думки, що можна було подумати, що їй вже щонайменше сорок років. Але Ульця ні з ким ними не ділилася, окрім Тимка – найвірнішого, найвідданішого друга, останньої ниточки зв'язку з татом.

Тимко спав, притулившись до правого боку своєї господині, і, як це не дивно, тоді часто їй снівся татусь. Це були особливі сни. Вони заспокоювали дитяче серденько, оберігали його від усього злого, страшного, дарували сміливість і завзяття. Улянка справді ставала сильнішою. Вона вже не так боялася журналістів, які дуже часто приїжджали до них додому, ятрили ще не загоєні рани. Адже вона розуміла: її тато – герой, Герой Небесної Сотні, а в такого батька має бути не менш мужня донька. Улянин тато дуже сміливий – він пожертвував собою і щастям своєї родини заради щастя усієї України. Вона розуміла це, незважаючи на свої десять роцків...

– Солодких снів тобі, рідненька! Нехай вам з Тимком насниться щось дуже гарне.

– Добраніч, матусю! Будь певна, коли зі мною Тимко, все так і станеться.

Ненька вкриває свою любу донечку ковдрою, вмикає нічник і йде до своєї кімнати. А дівчинка зручно вмощується у ліжечку і, зморена денними подіями, незабаром засинає...

– Улянко! Ульцю! Ну ж бо, відкрий оченята. Рідненька моя!

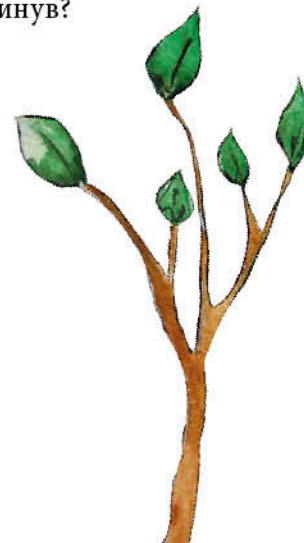
Уляна бачить, що знаходиться у якійсь білій кімнаті. Такій яскравій, що аж очі мружаться. Тут дуже багато людей, одягнених у різноманітну одіж, з касками на головах, масками на обличчях. Вони всі дуже гарні і ніби світяться. Серед них дівчинка бачить свого татуся.

– Таточку! Це ти? – аж скрикнула Уля. – Я так за тобою скучила! Чому ти мене покинув?

– Я не покидав тебе, доню, і завжди був поруч.

– Але ж ти пішов і не повернувся...

– Я пішов заради тебе, заради твого щасливого майбутнього. Щоб сотні, тисячі маленьких Улянок жили в новій країні, де поважають права людей і цінують їхні життя. Ти навіть не уявляєш, як я хотів повернутися до вас, та клятий снайпер не дозволив. Не пустив мене до любої донечки і коханої дружини...

– Без тебе дуже важко, тату! Мамця часто плаче, і мені потрібно її заспокоювати. Нам тебе дуже не вистачає.

– Знаю, доню. Але я не міг вчинити інакше. Якби не мене, то твоїх діток чи онуків стріляв би той запроданець. Тепер уже не буде, не посміє! Моя пролита на Інститутській кров не дозволить йому цього!

– Татку, а тобі було боляче помирати?

– Мені було боляче лише від розуміння того, що розлучаюсь із сім'єю. А від свинцю у скроні не боліло, не встигло... Та годі, доню, про це. Маленька ще для таких розмов. Ти й так уже настраждалася.

– Я не маленька, тату. Мені вже десять літ. Ваші діти стали дорослішими, коли ви гинули за нас. Ми мусимо швидше вирости і продовжити вашу справу.

– Звідки в твоїй світлій голівоньці такі думки!?

– Життя навчило, а горе допомогло подорослішати.

– Ох, моє сонечко! Ти така вже доросла!

– Дорослі, татусю, нічого не знають про дітей. Насправді ми розумніші, ніж вам видається. Такими нас роблять складні життєві обставини.

– Більше такого не буде! Україна змінилася, повстала з попелу. Уже ніхто і ніколи її більше не поставить на коліна: нова держава стоїть на фундаменті з кісток Небесної Сотні! Прошу тебе, доню, ніколи не забувай, як будувалася нова країна і за що віддав своє життя батько!

– Не забуду ніколи! І до смерті буду пам'ятати тих, хто забрав у мене тата і змусив святкувати Різдво Христове напівсиротою!

– Завтра вже й Різдво. Як же швидко біжить час. Так, Ульцю?

– Так, таточку, швидко. Мені дуже прикро, що ми більше не будемо разом прикрашати ялинку, їсти кутю, співати колядок і щедрівок. Ти не побачиш, як я расту.

– Дурненька, хто тобі таке сказав? А ще кажеш, що діти більше знають за дорослих! Я ж тепер, маленька, твій ангел-охоронець. Я завжди біля тебе: і вдень, і вночі. Оберігаю твою душу від зла і біди.

– Справді, татку? Ой, як же це добре! Ти будеш постійно біля мене, і я це відчуватиму?

– Так, сонечко, постійно.

– Я люблю тебе, таточку!

– Я теж тебе люблю, донечко! Та треба вже прощатися. Скоро світанок. Різдво. Ти, будь ласка, турбуйся про маму, підтримуй її у всьому, не дозволяй плакати...

– Гарзд! До зустрічі, татусечку!

– Будь щасливою, доню!..

Уляна прокинулася, коли вже сонце заглядало в кімнату через розфарбовану різдвяним морозцем шибку.

Сонячні діти-промінчики грали у квача, задерикувато стрибаючи по стінах. На годиннику була вже одинадцята. «Ну й довго я спала. Так можна і Різдво проспати!» – позіхнуло дівча. Тимко лежав збоку і не думав вставати.

– Прокидайся, сонько! – струснула Улянка ведмедика, притисла до себе і, поцілувавши, дзвінко засміялася. Це був перший її такий безтурботний сміх після смерті батька.

– З Різдвом тебе, клишоногий! – промовила Улянка.

З кухні долинав тихенький брязкіт тарілок. Крізь прочинені двері просочувався запашний дух печеної курки – улюбленої страви татка. А ще неймовірний аромат млинців – улюбленої страви Улянки. Голодний шлунок нагадав про себе, голосно забурчавши на всю кімнату. Вимагав коротко і ясно: «Хочу їсти!».

Дівчинка солодко потягнулася, скинула з себе ковдру і, поцілувавши татів портрет у рамці, неквапом почвала в одній піжамці на кухню, аби поснідати смачнющими млинцями з вишневим варенням...

Улянка була весь день життєрадісна, бо знала: поряд з нею ангел-охоронець. А ночі чекала з нетерпінням, щоб знову побачити у снах татка.

